

запропорений
КОЖАК
The Hedgehog

• кусає і коле двічі в місяць

Ч.: 13.

Мюнхен-Ельванген, листопад (перший зошит) 1947.

Рік: II.

Передвиборча серенада

МУДРЕЦЬ

I

Філософа в шинку спитали раз мужі:
Якщо ви є мудрець, а ми звичайні люди,
То заблисність умом і правду нам скажіть,
Коли нова війна у світі знову буде.

Мудрець примружив зір, мов хитрий сатана,
І відповів їм так, попчихавши здорово:
Затямте, що тоді лиш вибухне війна,
Коли не вдасться мир урятувати словом.

II

Прийшли до нього вніч химерні два брати,
І поклонившись, рекли йому несміло:
— Учителю, скажи, що більше берегти,
Чи духа-чистоту, чи може чистість тіла?

Мудрець почухав лоб, і рукавом втер рот,
І так їм відповів для вічної науки:
— На світі чистота — найперша із чеснот,
І в того чистий дух, хто має чисті руки.

ТЕ-КА.

Осінні змагання

Як нас повідомляють із спортивно-політичних кругів суспільно-громадського сектора, незабаром у великій турнірній залі табору в Бідобаху відбудуться репрезентаційні осінні змагання в пориванці двох чоловічих команд нашого Запроторення. Змагання відбуваються за велику нагороду у формі опрацьованого фінансовим референтом ЦПУЕ інж. Милянком бюджету, що його зафундували українські скитальці, сплачуючи поволі і по-неволі національний податок.

Проти себе стають:

Збірна команда «КУК» — у складі понад 20 гравців. Воротарями цієї команди є — гравці з футбалевого клубу «УНДС».

На т. зв. «бику» стоять гравці клубу «УНДО».

Напад: д-р Сухоребський, през. Петриковський, д-р Іжачинський.

Поміч: д-р Ріповецький і рій поплентачів.

Команда «УГВР» у складі понад 20 осіб.

Воротарі: ред. П. Ленський і мгр. Теля.

Бики: мгр. Іль Ницький і інж. Роман Юк.

Напад: дир. Блазницький, д-р Іванів і ред. Кравець.

На помочі: проф д-р Нидрівський і рій поплентачів.

Обидві команди відбувають завзятий тренінг, вигімнастиковуючи впершу чергу свої язики, якими їм доведеться тріпати і про єдність, і про добро люду, і в обороні бюджету, і в нападі на його. КУК підготовляється під керівництвом досвідченого тренера, знову ж у команді УГВР тренери міняються кожних 2—3 дні, що зрештою і відповідає відокремлюючо революційній тактиці тієї команди.

Як ми встигли підглянути, обидві команди хочуть за всяку ціну змагання виграти, їхні тренери навчають їх навіть успішних трюків «джію-джітсу», що, зрештою, при грі в пориванку, так, як і в політичній розгрівці, цілковито дозволене.

Суддювати буде през. Василь Розумний, якому при допомозі Лондонського Допомогового Бюра вже вдалося роздобути величезний штопер і свиставку, що на назріваючих змаганнях гратимуть величезну роль, а це з уваги на те, що час для одного промовця намічається обмежити до 3,65 хвилини.

Підчас змагань дозволено користуватися всякими аргументами, за винятком крісел,

що до яких у підготовчій комісії відбувається ще дискусія.

Нажаль, як повідомили з Головної Запротореної Пресової Квартури (т. зв. популярно пантофльова пошта), змагуни з англійської зони відмовили своєї участі в змаганнях, не зважаючи на те, що визначний грач команди УГВР Ірина Петриковська особисто їздила туди каптувати співгравців. Мотиви їхньої відмови, поза пашківськими інстинктами мають ще деякі інші об'єктивні і глибші причини.

Обидві дружини є в формі. Обидві хочуть репрезентувати. Обидві не засипають грушок. Це дає запоруку, що змагання будуть насправду цікаві.

Хто виграє?

На це питання, звичайно, куди важче відповісти, ніж, чи буде війна. Одні кажуть, що війна буде нині-завтра, другі, що допіру через 2—3 покоління. Правда, як завжди, і в цих, і в тих. Бо, як відомо, одна війна буде нині-завтра, а друга через 2—3 покоління. Таке саме і тут. Як виграє УГВР, то головою ЦПУЕ буде Василь Розумний, але за те, як, не дай Боже, виграє КУК, то головою буде — також Василь Розумний. А це тому, що він є і тут, і там. І так має бути, бо ЦПУЕ має бути і для цих, і для тих. (Нажаль, тієї думки є покищо лише наша смішна газетка, інші сумноповажні часописи твердять навпаки).

На всякий випадок, хто там із тих двох команд не виграв би, кібіци, тобто українські скитальці в своїй масі, завжди будуть мати сатисфакцію, що виграла власне їхня команда. До того потім, звичайно, достосуються також і різні голови таборів та таборові управи.

Хоч ми думаємо, що радше виграє команда КУК-у. Причина тієї нашої думки в тому, що інші думають, що виграє власне УГВР, а ми все ж таки хочемо бути оригінальні. Зрештою, нашу думку підтверджують і такі об'єктивні данні:

1. Деякі гравці хоч офіційно належать до команди КУК-у, все ж у скритій душі є болільниками команди УГВР. Не (Зак. на 3-ій стор.)

(Зак. зі стор. 2-ої).
ками команди УГВР. Не виключене, що в рішучому моменті м'яч поміж їхніх ноги пролізе таки в куківські ворота. Це так роз'юшить гравців з КУК, що вони демонстраційно зійдуть з грища, як справжні переможці перед кінцем гри.

2. Гравці з УГВР, перестрашені таким зворотом змагань, пересваряться поміж собою і відкладуть змагання до... весни.
3. Суддя, щоб рятувати ситуацію, засвище і вирішить, що правильник гри... неправильний.
4. Кібіци гучними вигуками «Слава» зіб'ють з пантелику гравців тієї і цієї команди і все буде так, як має бути. Що дай, Боже. Амінь. **Данило Тихий**

З останньої хвилини: Як нас в останньому моменті повідомлено, згадані змагання відкладені знову на теоретичний місяць.

Перед двома годинами, з уваги на заворушення по таборах вирішеною змагання таки відбутися.

З АПТИКАРСЬКОЮ ДОКЛАДНІСТЮ

«Хвальна Редакціє!

Подано до відома, що в таборі А і Б 25 у Галендорфі відбулись недавно загальні збори, на яких голова Ревізійної Комісії Теодозій К. прочитав звіт зі всіх ділянок табору в дуже смішному стані. Читаючи, загикувався і перевертав листки паперу і сам не знав, чого шукає і що читає. І подав до відома, що у кухні таборовій Б. залишилось 4 гр. (чотири грами) масла за час поверх шість місяців. Дуже дивно чим вони, себто Ревізійна Комісія разом з головою п. К. зважили тих чотири грами, коли на видачі товарів видавці з браку 10 і 20 грамів уживають цвяхів, шрубок і інших предметів. — Грим.»

Примітка Редакції: Дакуйте Богу, що Ваші таборіві достойники такі чесні і не обкрадають Вас і з вдячності за те при наступних виборах обере їх знову на своїх провідників.

Червона магія

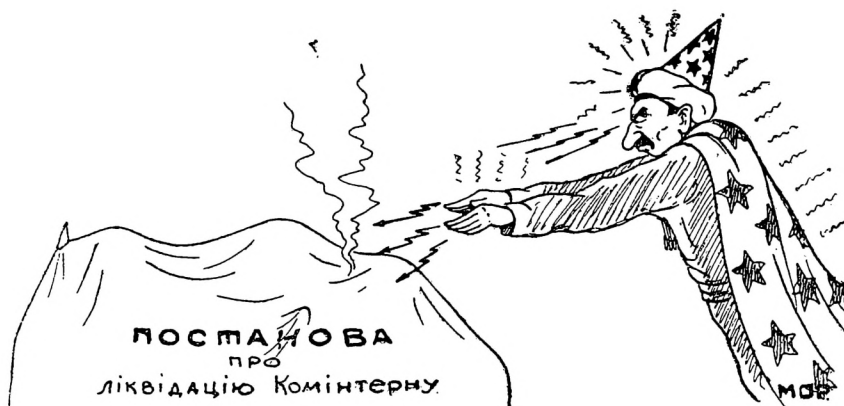
(Вистава в трьох відслонах)

Перша відслона

Невже ви боїтеся цих джентлменів. Це правда, вони виглядають досить несимпатично. Але для вас, дорогі мої заприязнені глядачі...

Друга відслона

Хвилинку уваги, я накриваю їх рядном і... увага!... Голос - покус, я наказую.

Третя відслона

Прошу! Сила червоної магії! Ви лите гляньте, шановні панове демократи. Ці джентлмени вже ніяк не страшні. Це вже не типи з європейського передмістя, а справжні донжуани, що вибрались на залицяння доевропейських красунь.

Небесний

Один блискуче відокремлений делегат важко готувався до З'їзду, переплітаючи наради і цигарками і перекусками (з червоно-хресних пакетів) і чаркою — аж сон склонив його утруджену голову. Та ще він і не заснув, як огорнула його неземна легкість, зашуміли простори, розкрилася блакитня височина і він причалив перед воротами раю. Ось і Серафим з мечем на сторожі. А кругом увесь З'їзд: голова, делегати й народу сила. І бачить наш делегат, як голова Премудрий виступає вперед, кланяється Серафимові в пояс і каже:

Премудрий: Шановний пане полковнику!

Серафим: Я ж не полковник!

Прем: Пробачте, пане генерале...

Серафим: Тьху, що з тобою чоловіче! Хто ти такий?

Премудрий: Та я голова...

Серафим: Що за голова?

Премудрий: Української Еміграції.

Серафим: Чого ж тобі треба?

Премудрий: Та як ваша ласка.

Серафим: Ну!

Премудрий: Може б так тее... у рай...?

Серафим: Гуртом, з от тими всіма.

Премудрий: Та не конче, шановний...

Серафим: Це, врешті, не моє діло. Святий апостол сам розсудить. Почекайте. (Трубить і над воротами з'являється сива голова Петрова).

Петро: А чого там?

Серафим: Святий апостоле, тут до Вас...

Петро: Чого їм?

Серафим: У рай просяться.

Петро: А хто вони такі?

Серафим: Українці.

Петро: Хай почекають, я зараз.

Премудрий (до Румунюка і Миліяника): Не пускають.

Миліяник: А що, — питався може про гроші?

Румунюк: Чи щось пронохали?

Премудрий: Е, ні; апостол розсудить.

Миліяник: Розсудить?

Премудрий: Чи пускати в рай.

Оба: Ага! (Шепочуть).

Народ: — Бачите: не пускають! Наварили каші головачі, а нам вилизуй!

— Організували, радили, з'їздилися, вибирали, закладали, критикували, підпомагали, руйнували, координували, будували, розцибали, — і все чорт узав! — а про найважніше не подбали: щоб народ хрищений мав де новим людським життям зажити, голову приклонити.

— А все через отих мельниківців!

— Брехня! Це бандерівці винні, це вони наварили!

— А ти сякий!

— А ти такий!

(Бійка).

Серафим: Та що ви, показилися, чи що? Заспокойтеся, гей! Тихо там кажу! А то емпі небесне покличу!

Народ: — Та майте розум! Та майте сором! Та заспокойтеся!

— Нема „заспокойтеся"! За ідею б'ємося! За ідею ми хоч і в пекло готові!

Серафим: (Трубить тричі, Петро знову вибирає.)

Петро: Це що за сполох?

Серафим: Святий апостоле! Та тут таке завели, самі бачите! Ради собі дати не можу.

Петро: Я зараз! (Відчиняє ворота й з'являється з великим ключем.)

Народ: Тихо! Тихо! Апостол! Та ще з ключем здоровезним...

Замовкніть, сякі, такі, а то лихо буде!

(Метущня вшухає, передні кланяються низько.)

Петро: Тю, тю дурні, а Ви хіба показилися? Колотнечу заводите, бійки, де? От тут перед расм — де ніже болізни, ні печалі? Та я на Вас Серафимів з мечами! Я на вас сто тисяч блискавиць, — тільки муркни котрий!

Народ (кланяється): Та ми святий апостоле, нічого, ми народ мирний. Це тільки ті трикляті бузовіри, що нам уже в печінки в'їлися, тай тут од них не одчепиться. А ми нічого...

Петро: Хто у вас голова?

Премудрий: Та це я...

Петро: А що в тебе за порядки? Як ти народ виховав?

Премудрий: Та я — звідки я? Що ж я можу?

Петро: Що так знітився? А приказку знаєш: від голови риба смердить?

Премудрий: Та це тільки опозиція, Ваша Апостольська Святосте!

Петро: Чого Вам треба?

Премудрий: Ми б так у рай просили...

Петро: Ти куди, з таким народом у рай прешся?

Премудрий: А де ж нам подітисся, святий апостоле? На землі для нас нема місця, читилице ми пройшли, а в пекло таки не хочеться, тай незаслужили мабуть.

Петро: А хто ви такі?

Премудрий: Ми політичні емігранти.

Петро: Від чого ж ви втікали?

Премудрий: Від політичного червоного раю. Перетерпіли багато горя. І Гітлер мордував безпощадно.

Петро: Ну гаразд, а довго ви скитаєтесь?

Премудрий: О це вже третій рік почався.

Петро: А де ж ви проживали?

Премудрий: Найбільше у таборах святий апостоле, на унівський юшці.

Петро: А роботящі Ви, праці не цураєтесь?

Премудрий: Та де б там! Ми народ селянський, чорноробочий.

Петро: А що ж ви за той час робили, чим займалися?

Премудрий: Ну, ми тее... Ми, — ми — культурна робота: наука, література — тее...

Петро: Щось ти загикуєшся! (до народу): Гей люди: що ви по таборах робили?

Народ: Та звичайно стояли в чергах за приділами і на скринінги ходили. А дехто торгував, або й іншою всячиною займався. А найбільше у партіях і радах трудилися: політикували. Ще були й такі, що вчилися або інших вчили. Воно різно бувало — як на кого.

Петро: Ага! (до Премудрого): А ти сам хто такий, чим займався?

Премудрий: Я журналіст, політик. І редактором був. Послував теж — народ репрезентував.

Петро: А опріч репрезентування що вмієш?

Премудрий: Я ж голова — я маршалок.

Петро: Від чого?

Премудрий: Від Найвищого Допомогового Комітету Української Еміграції в Європі й на обох півкулях.

Петро: А чим тепер займаєшся?

Премудрий: Я — тобто ми репрезентуємо еміграцію, опікуємося нею й допомагаємо їй, зберігаємо її культурні надбання, її моральні та духові цінності, а перш усього її фізичну субстанцію, дбаємо про як найкращий розвій усіх сил.

Петро: Хто це „ми"?

Премудрий: Мої помічники, — а кілько-рики.

Петро: До Америки! С

Миліяник і Румунюк: (с) Наше поважання В

Петро: Гаразд! (до Миліяника і Румунюка) фах і заслуги?

Миліяник: Я комерційний від Промбанку, т. н. фінансовий референт. кротрест, евакуація, кас — різні.

Петро (до Румунюка):

Румунюк: Я теж комерційний референт організації.

СКРИНІНГ

ники. Ось два най-
к уже в дорозі до Аме-

до молодці!

близяться до Петра):
ашій...

ляника): Хто ти такий:

ний інженер, фахівець
ее, від банковости, фі-
А заслуги: УЦК, Пу-
до Відня, рятування

А ти
рцій. інженер і ре-

Петро: То ви оба ко-
мерсанти. Що ж ви
робите у тій допо-
мозі?

Оба: Ми, звісно, допо-
магаємо, організуємо
гроші, складаємо
бюджети, фінансу-
ємо свої діла, орга-
нізуємо —

Петро: Що?

Оба: Вибори, з'їзди, ра-
ди і наради, конфе-
ренції, переговори,
пресові порозумін-
ня, міжаборові ко-
місії —

Петро: А на що ж вам
стільки тих з'їздів,
виборів і комісій?

Премудрий: У нас, бачите, своя, запроторена
держжава.

Мілянник: Ми живемо повним, культурним і
суспільним життям.

Петро: Це гарно, але при вашій згідливості,
при тому братерстві...

Премудрий: Це так, очевидно, але ж різниці
поглядів — звісно — і партії...

Петро: То у Вас, емігрантів, партії? І непоро-
зуміння?

Народ: Та, прошу святого апостола, щоби
стільки лиха, а то й побивають людей і ка-
мінням голови розбивають і ножами ко-
лять.

Петро: А звідки ж у вас таке лихо?

Народ: Та то в нас такі демократи, моно-
партійні завелися. От вони і розчиба-
ються.

Петро: А то що знову за чудасія?

Народ: — Відокремленцями їх теж називають,
або вождівцями. Це вони за демократію,
але щоб усе по їхньому і щоб їхнього
вождя слухати. А хто не слухає — в шию.
Тому вони і відокремленці, бо від усіх
відокремились, тільки своїх визнають.

— А брешеш, сякий такий сину, ми з волі
народу, ми кров проливаємо за свободу
Батьківщини.

— Та кров проливаєте, але де і чий? Не чу-
жу ж і не власну!

— Стривайте, прийде час і на Вас! Пораху-
ємося!

Петро: Ну годі тізі люті! Тут Вам рай, а не
Європа.

Мовчіть! — І звідки Вам та їдь і злоба?

Народ: Бо ми безмірно любимо Батьківщину!
Ми за самостійність! Ми за соборність!

Петро: Та тут і сам цар Соломон не розібрав
би толку, а куди вже мені простому рибал-
ці! Дайте мені чистий спокій. — (До голо-
вачів): А ви панове, від допомоги кажете.
Якже ви допомагали, що такої каші нава-
рили? А ті вибори, з'їзди, конференції і та
всяка балаканина — хіба ж це допомога?
Чому ж ви за діло не беретесь?

Головачі: Але ж святий апостоле, це
репрезентація, організація, коор-
динація, консолідація, кооперація,
легалізація, демократизація, про-
паганда. Це дуже важливі речі!
Першорядні! Найважливіші!

Петро: Та що за нісенітницю верзе-
те? Вам би за прибіжищем огляда-
тися та один одному по братерськи
помагати, щоб лиху годину пере-
бути та щоби вас не потащили,
куди Макар телят не ганяв — от
що! А то ледве з життям своїм
мізерним і — вибачайте — зі шта-
нами втекли вовкові з паші, ще й
не відхекались гаразд, а вже один
другому голову відгризби. О! На-
організували, нарадили, напропа-
гували — голова ходором ходить.

І ви, панове, у рай з ними претесь. Та куди
з таким народом.

Народ: А куди ж нам подітися, пресвятий
апостоле?

Головачі: Ми організували, творили, допома-
гали... Що могли — робили.

Петро: Ну що ж ви там ще таке натворили?

Головачі: У нас наука — церква — культура

— велика література — суспільна опіка —
виховання молоді — професійні спілки. У
нас дві академії наук, три університети,
10 високих шкіл, 20 народних університе-
тів з курсами для неграмотних, 100 гім-
назій, 1000 садків, 2000 курсів...

Петро: Ну годі! А звідки ви грошей на те все
берете?

Мілянник: З національної вкладки, по 20 ма-
рок від дорослої особи річно.

Петро: Скільки ж вона вам дає?

Мілянник: Понад 1,200.000 марок річно.

Петро: А кільки витрачаєте наприклад на
культуру й освіту?

Мілянник: Ми — гм — так — 30.000.

Петро: Тобто, як на тиждень?

Мілянник: Ні, це на рік...

Петро: Щось невторапо! А на опіку й допо-
могу?

Мілянник: Ну в звичайному бюджеті 40.000,
а в надзвичайному звичайно більше.

Петро: А дайно сюди той твій бюджет! (Роз-
глядаючи): Заробітня платня 430.000, подо-
рожі (це на ті конференції) 108.000, допо-
мога на харчування (як воно, як?!) 24.000,
репрезентація (ага) 60.000, конференції ще
60.000 і таке інше, а при кінці опіка 40.000,
культура 30.000. Так от так, який у вас
бюджет! А той же вам маршалок від репре-
зентації казав, що ви від допомоги. То на
презентацію і на себе видаєте 1,200.000, а на
допомогу, опіку й культуру разом 70.000.
А може це у вас самопомогове підприєм-
ство, чи як?

Мілянник: Вибачте, святий апостоле, але ви
не визнаєтеся у сучасній міжнародній си-
туації і політиці.

Петро: Та у політиці може і ні, але у твому
бюджеті визнаюся! А ви дорого коштуєте
народові! За тих півтора року ви вже
з 3 мільончики прогосподарували?

Мілянник: Саме існування централі, хочби
вона й нічого не робила, оправдає всякі
видатки.

Петро (до народу): А що ж ви на це люди?

Народ: — Та аби стільки лиха, святий апо-
столе! У нас усе марнотравникам кажуть:
Господарюші, як Централія громадським
грошем.

— Тим даси 20 марок у рік тай одчепиться.
А от від таборових злиднів не одчепишся!

— Ой ті драчки безконечні. Гроші давай,
цигарки давай, шоколяду давай, каву да-
вай, цукор давай!

Петро: — А це хто так?

Народ: А ті ж наші відокремлені! Ті нео-
демократи тоталітарні!

Петро: На що ж вони так збирають?

Народ: Відомо, на боротьбу на революцію!

— І збирають. Перше зі збірками по 50
і по 100 марок ходили, а шоколяда
та кава по магазинах зчезала, а тепер по
хлібові, по пачці цигарок і по фунтові цу-
кру беруть від дітей теж.

— А скільки вони того призбирають? Та ж
це десятки тисяч люду! Не голодуватиме
революція!

— Котра революція: запроторена, чи красава?
— А як же вони красві помагали, як вона ще
там воювала?

— Не знаєте? А ще в атомову добу живете!
Автами возили, літаками пересилали, ра-
кетами пускали: гроші, лікарства, амуні-
цію, гармати танки!

— А не вистарчило буває авт, то кожний ре-
волюціонер брав на барки по мішкові, а
редактори і політики по два і таскав аж
у Карпати.

— Дещо мабуть губилося по дорозі, всяко на
війні буває.

— Е що розгубилося — марне — не пропало.
Котрі вожді з німками подружені — а нім-
ки добрі господині! — а котрі не одружені,
то звісно: дівчина трапиться — цигарки,

(Закінчення на 6-й стор.)

Біля виходу із перону головної станції счинилася сварка. Дижурний залізничник твердив, що пасажир, достойний дядя років 45, не віддав квитка і що він поїздом проїхався зайцем. І хоч як тлумачив пасажир і свідчився своїм суспільним становищем, це нічого не допомогло. Всі — вірили лише залізничникові.

Добродій мусів платити подвійний квиток і кару, дарма, що квиток він насправді мав і віддав його залізничникові, що був не лише гавою, але злобним та впертим бюрократом.

Два тижні пізніше.

Біля виходу із перону головної станції счинилася сварка. Дижурний залізничник твердив, що пасажир, достойний дядя років 45, не віддав квитка і що він поїздом проїхався зайцем. І хоч як тлумачив пасажир і свідчився своїм суспільним становищем, це нічого не допомогло. Всі — вірили лише залізничникові.

ПОМСТА

Але тоді, як уже виписали добродієві і подвійний квиток і карний наказ, і як добродій мав лише витягти портфель і — платити, він сказав:

— Два тижні тому з тим самим урядовцем я мав ідентичну історію. Я їжджу часто поїздами і тепер я завжди свій квиток підписую своїм прізвищем і адресою. Я домага-

ЮРІЄВІ ШЕРЕХОВІ

**Ви ні коса, ні помело,
Суворий і комічний...
Вінчає лавром вам чоло
Ваш витвір органічний.**

**Та звольте тут доткнути вас,
Як пальцем в табакерку:
Чому, чому ви серед нас,
Як місце вам у цирку?**

М. Мертвий

юся, щоб ви переглянули квитки, що їх відібрав від подорожніх недбайливий залізничник.

Переглянули і — найшли квиток добродія. Його стали перепрошувати. Залізничника покарали.

— Ні, це мало. Ви мені мусите звернути гроші, які я вже заплатив два тижні тому через неувагу вашого функціонера. А ні — я піду до суду.

Гроші добродієві повернули. А коли він виходив із залізничної контори, він усмінувся під носом і сказав до себе:

— Але сьогодні я таки квитка не віддав. Хай псявіра має науку.

Цим разом добродій попросив свого приятеля, щоб він віддав квиток з його прізвищем і адресою, а сам явно і славно йшов без квитка. Залізничник був у праві, але мусів платити за недогляд з перед двох тижнів.

Небесний скринінг

(Зак. з 5-ої сторінки)

вино, шоколада, гарний кожух, перстенець з брильянтом... Ми ж усі грішні люди. Марно нічо не пропало!

— А політика не коштує? О ті наради, з'їзди, пропаганда, оті газети, що за патріотизм так добре платять — усе коштує, а грошей з коліна не вилупиш.

Петро: А ви це бачили і ні чичирк? Чи вам заціпило?

Народ: Та не заціпило, апостоле, але що ти зробиш, коли кацики таборові і поліція на шиї?

— Бували такі відважні, бували! Але цьому каменюкою у вікна, тому колом по голові, а то й ножем у спину — і маєм демократію! Пошукайте там по раю, а не одного знайдете!

— А газети не палили, а кольпортерів по головці не били? То звідки мав народ правду знати?

— Та й звідки тієї відваги набрати? Адже смертні присуди розсилали! А тут жінка, діти. Та й кому ж життя не миле? От так вони воювали — на фронті!

— Марно кров псуєте, добрі люди. Не були б ці, були б інші. Така вже наша доля щербата...

Петро: А що ж ви на це панове?

Головачі: Це прикрі справи, болючі справи. Що ж, ми робили, що могли... Та це перебільшене! Врешті серед кожної суспільності — тертя — незгода — темні сторінки — що ж робити. Та це перебільшене!

Народ: Не вірте їм, апостоле, брешуть, як з книжки читають.

— Вони й пальцем не кивали. Їм аби в мутній воді рибку ловити. Рука, руку мие! Хай народ і видується між собою — їм що?! Афідавіти постарали та й тільки хвостами махнуть.

— Е, поки хвостами махнуть, вони ще штуку надумали: новий статут змайстрували. Щоб суд громадський до них права не мав, щоб закону над ними не було. Мовляв: тебе, Грицю чи Іване, судитимуть, державних президентів судитимуть, а нас ні! Досі хоч кінці у воду ховали, а тепер уже й того не треба. Явно, славно пануватимуть, наші вожді любі. От порядки заведуть! Заступи нас, Мати Божа, і ти св. Архистратигу!

Петро: А ви — ви люди?

Хлібоїди: Та нам що? Наша хата з краю. Нам аби прожити, аби в мирний куток пробратися, а вони хай і повідумуються, хай себе й живцем позажирять нам яке діло! Хіба клопотів мало: зима йде, нема чим топити, картоплі обмаль — від журби чоловікові голова облізає і без політики!

Петро: Так ось які ви! А таборову самостійність вам давай? І діпі-державу? І в рай пускати! Ось я вас пущу! (Сильним голосом): А бийте їх усіх без розбору! Женіть, щоб і дух їх тут не пах. Ось я вам рай! Юди ви, Іроди окаянні! В раю місце лише є для тих, що прагнуть не хліба і корита, але добра для свого народу.

І кинулись: Петро з ключами, Архистратиг (що надійшов був поглянути на пришельців) з булавою, а херувими і серафими з мечами — тай давай теріщити всю еміграцію вздовж і впоперек! Головачі навики, а народ за ними. І наш делегат зірвався, як опарений та давай, бач, ноги. Але і йому попало, хоч і як вихилявся: так черкнули по голові, що аж зойкнув і прокинувся, біля таборового ліжка. В голові шуміло. На чолі набігла гуля, здорово grimнув об долівку. Приклав мокру хусточку і став роздушувати. Поганий сон! Але чи одна нісенітниця у сні верзеться?! Наш делегат махнув рукою, щось перекусив, пополоскав горло тай вибрався на з'їзд — голосувати за новим статутом.

Доморослі марксисти

Фамілійна сварка

(Від спеціального кореспондента)

В бюрах централі СХС на Дахауерштрассе відбулася драматична розмова між відомим нашим гінекологом д-р В-ою і запеклою жіночою діячкою панею П-ою. Причиною «дружньої розмови» було те, хто має опікуватися тими нечисленними членами УПА, що тут з'явилися. Бо, хоч на УПА і зібрано поверх мільйона, та, щоб допомогти кільканадцятьом її бійцям — тепер не має в нас грошей. Зви-

чайно, звітди і драматизм і бурхливі розмови.

— Ви мусите! — наказував жіночий міністер пані Ірина.

— Ні, не мушу! — Відповів спокійно д-р В.

— Що?!

— Відчепіться!

Це збісило паню Ірину до решти.

— Я вам покажу! — вигукнула вона.

— Я не цікавий, пані — спокійно відповів досвідчений гінеколог.

ЛЕНІН ПЕРЕД НАРОДНИМ СУДОМ

Слідчий (до Леніна): Ти фашистівський прихвосне, признавайся! Чи ти не писав, що «Москва є тюрмою народів»?

ПРИНЦИПІАЛІСТ

(Підслухане в редакції „У. Т.”)

— Як це так, пане Миколо, ви кажете, що ви принципіаліст?

— Так, я принципіаліст!

— ???

— Бо я принципіально тримаюся одного корита.

✕

КІЛОГРАМ НАРЕЧЕНОЇ КОШТУЄ 10 ШІЛІНГІВ

В індійській державі Манді вартість жінки зовсім залежить від її ваги. Ціна жінки платиться від того, скільки продавана красуня важить. В загальному, якщо на ринку не має забагато товару, то «кілограм нареченої» коштує 10 англійських шілінгів.

Теок

карикатури

з

літератури

ФОТОГРАФІЇ

з творчої парафії

==

Вже вийшли друком і продаються у кольпортерів «Комаря»

В ТАБОРІ

Командант поліції: Провіряти на брамах всіх таборян. Хто має самогон, відібрати!

Поліцист: Пане команданте, а чому лише самогон?

Командант: Закуску я вже маю.

„Комар” (Іжак) — двотижневник сатири, карикатури і гумору. —

Ціна числа — 3 нім. марки.

Вид. Спілка „Скоморох”.

Редактор Євген Черевань.

Authorised by EUCOM Hq. Civil Affairs Division 14, July 1947. Authorisation AG. 383. 7., GEC-AGO.

Editor J. Lycholít.

Druck: Karl M. Lipp, München

Редакція і Адміністрація:

„The Hedgehog“, München 8, Rosenheimerstrasse 46a, кімн. 114.

Листопад к.б. 1947...

панове з «Трибуни», пишете те, що Вам диктують. А моїм минулим не журитися. В роках 39-45, виконуючи важкий обов'язок українського журналіста, я міг робити ті чи інші помилки, але в Україні рідних братів продавати і стріляти я не ходив. Коллаборантом себе теж не вважаю, бо ніколи не був редактором, скажім, «Жовківських Вістей» і під відомим актом «незалежності» 30 червня 1941 у Львові мого підпису нема. Проте писав я вже тоді, як за нею не розуміли, тоді, як Ваші журналісти продавали пакти з Власовим, продаючи народ порозумінням з російськими неімперіалістами. Може хочете прізвиська фактів?...

Не знаю, як це дається в вати нам... Генадія Которовича, який нає... як безумовно спір... ділю, бо по таких виступах «Трибуни» не можу мати певності, що для якийсь малограмотний реній «патріот», виконуючи накі воду», не потягне мене по безр на Вашу думку, косях.

Одно знаю певно: як довго мати гу працювати публіцистом, так д стану мегафоном однієї безкри партії, але писатиму те, що мені розум та почуття «адської» дальності. Пи- ліа, хоч би н буду. Про од лими трохи Дмитро Донч сеголивіше їхні хребти.

Покіщо вва- дню сказати, ш з тоном і зм «Української Тр птти, що цей обов'язку аваж- сани нами пр органу пана Па- чіше. По-

ви- лива, і вір про вертяться преса. Н- шого Ж. інтерпрету- загато довіл.

Другим пунк- реції була атака «блискуче відокрем- но, маючи за собою бі еміграції, опанувало т ію Я «запровадило те ти меншості» та що йдуть за блискучим волю чималіше і с- йм було сказано, ш- ляментуючи про в- пього, нічим не могл- Проф. Чикаленко шов до висновку, п- кресленням», як с- УГВР, чия не можуть, хто спить під прапора- практично об'єднан- що ми, україн- кої де...

УКРАЇНСЬКА ТРИБУНА... весті в наше... аж до верку, с- Родо створили двоє: закор- презентаціїм українських длю. ЦПУК, і-б таким чпо іа тут тобою кіс перед варод дальність за свої вчинки...

П. Феденко, ти симо зайв... листівки

ких орга- ру від усяко- зовсім дотепері... анішого громадянського... зації постанов ЦПУК, незгід... постанови статуту, або таких... наш основні національні і... Одним словом, великий скок, а:

ЦПУК мовчить і жодним словом че- су не інформує громадянство про... нові далекосяжні зміни. Держити... певні емоції ненадійного заспоко-... самому з'яді.

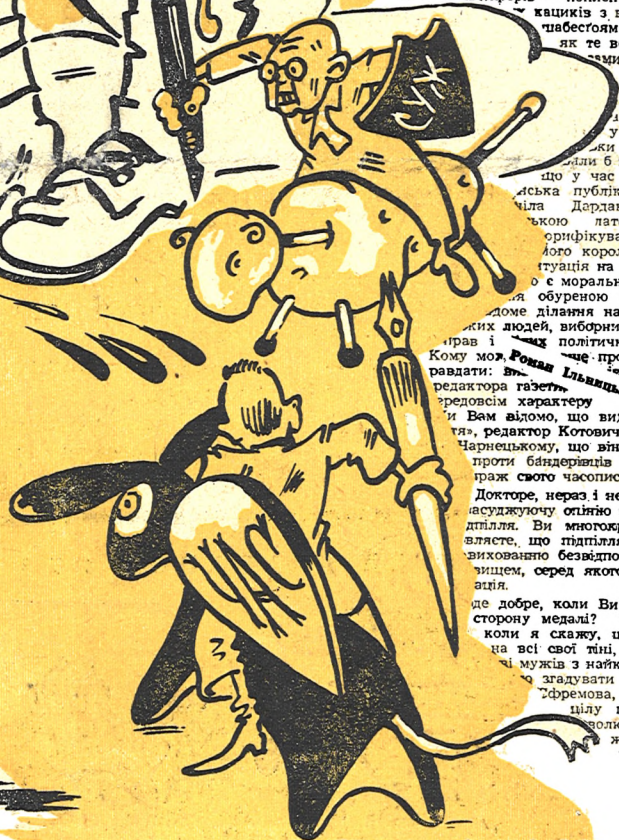
Тому... не тільки в... доцільна й корисна для... і для безпосередньо зацікавлено-... громадянства? Чи не нагадає вона невід-... ній тактики заскакування німців і світу... доконаними фактами з допомогою гітле-... рівських шавбесів — Пастенка і партій-... ний мільйонерів — полпентачів? Треба... кахикіз з вождівського... шавбесом і полпента-... як те все скінчило-... ний для Ні-

у виїмкових... нормаль-... на осуджен-... у час першої сві-... публіка, недово-... Дорданеллах, схо-... латую і папила... орифікувалися пляни... королівської ми-... на еміграції не... морально більше о-... обуреною товпою ча-... ділення на шкоду че-... виборних таборних... політичних угрупу-... Кому моє Рона... «простити і ко-... рувати: в... «чужоті тов-... редактора газети... характеру... Вам відомо, що видає... «Но-... редактор Которович, заявив ре-... Чарнецькому, що він розпочинає... проти бандерівців на те, щоб... раж свого часопису?

Доктор, не раз і не два висло-... суджуючи опінію «тоти укра-... дилля. Ви многократно заяв-... яєте, що підпілля дегенерус,... зикованню безвідповідальності,... вищем, серед якого найбільше... віція.

де добре, коли Ви подивитесь... сторону медалі? Чи не буде... коли я скажу, що відділля, на всі свої тіні, дало укра-... мужів з найкращими ха-... згадувати полковника... Фремова, пана Ста-... цілу плеяду тих...

волюційний вій-... живуть і ве-... тьбу УПА?... вало тих... чорогові... ч бо-... два...

„Схаменіться, будьте люди, бо лихо вам буде!”